

No oblidem

El Sindicat, contra la manipulació informativa i la guerra

El Sindicat de Periodistes de Catalunya ha sortit al carrer, juntament amb milions de ciutadans arreu del món, per protestar contra la guerra d'Iraq. Però no només això. La manipulació informativa patida a diferent escala ha estat una arma gairebé tan destructiva com les operacions bèl·liques. L'SPC i la resta d'organitzacions de la FeSP, com també altres col·lectius professionals, hem denunciat amb la màxima contundència els abusos que s'han estat registrant. Especial ressò ha obtingut la tasca feta pel Comitè Antimanipulació creat pels treballadors de TVE.

L'SPC ha vehiculat la seva participació en les mobilitzacions contra la guerra a través de la Plataforma Cultural i Espectacles contra la Guerra. És a través seu que hem expressat la nostra denúncia sobre la manipulació informativa. La mobilització pacifista de Catalunya ha servit per entrar en contacte amb altres col·lectius professionals que tenen preocupacions similars a les nostres.

A les pàgines centrals de *Fil Directe* fem un ampli repàs -bàsicament gràfic- del que ha estat la nostra mobilització contra la guerra i la manipulació informativa. Reproduïm els nostres comunicats més significatius i esperem que serveixi perquè tots plegats fem una reflexió del que ha passat al planeta en les darreres setmanes. Catorze periodistes han mort mentre treballaven per informar el món del que passava a Iraq. Dos d'ells, espanyols, Julio A. Parrado i Xosé Couso. Només podem dir una cosa: No oblidem!

LLUÍS DíEZ SOLANO

El concert a favor de la pau celebrat a Barcelona el 30 de març passat convocat per la Plataforma Cultural i Espectacles contra la Guerra

Pàgines 3 i 10-11

Sis entrevistes per la pau

“La informació ha estat distorsionada i incompleta”

Sis entrevistes, sis, fetes durant el concert contra la guerra del 30 de març, a sis dels artistes que participaven en l'espectacle, que opinen sobre la informació rebuda al llarg del conflicte. Era en els

moments més durs de l'atac, però el seu punt de vista no ha perdut interès. Són les veus de Vicky Peña, Joan Font, Rosa Novell, Marc Martínez, José Antonio Labordeta i Javier Gurruchaga. Pàgines 7-9

JOAN ANFRUNS

Rosa Novell, amb Amparo Moreno a la fotografia

SUMARI

- 5 La Federació de Sindicats de Periodistes presenta el seu model de mitjans públics
- 6 La relació entre mitjans i periodistes i els moviments socials alternatius
- 12 Informació digital a preu de saldo. Unes jornades per debatre sobre el sector
- 14 Campanya “Com és possible”, una iniciativa per buscar un espai comunicatiu propi

Sindicat de Periodistes de Catalunya

La eina contra la precarietat
laboral i professional

EL TEU

CPC

Sindicat de
Periodistes de
Catalunya

ORGANITZA'T, AFILIA'T!

La guerra d'Iraq ha estat un dels episodis més vergonyosos de la història recent de la humanitat. El moviment ciutadà a Catalunya ha liderat com mai no havia passat la revolta popular contra la guerra. El Sindicat de Periodistes de Catalunya ha assumit les seves responsabilitats en aquesta

situació. La manipulació informativa i la vulneració del dret a la informació de la ciutadania ha estat reiteradament denunciada i ha estat el *leitmotiv* del nostre missatge en el marc de la campanya antibèlica. Guerra no, evidentment, però també manipulació informativa, no. Aquest ha estat el

nostre eslògan principal a les manifestacions que hi ha hagut arreu de Catalunya. Aquest i la indignació que hem sentit per l'assassinat de dos companys periodistes mentre feien la seva feina d'informar sobre l'episodi més execrable succeït en la curta història del segle XXI.

Una mirada als objectius locals de la guerra d'Iraq

ENRIC BASTARDES

Es llulls els teníem bastant oberts, però per si no fos suficient la nostra capacitat d'observació i anàlisi, la guerra contra Iraq, no declarada ni sostinguda amb cap declaració del Consell de Seguretat i avalada per tres dignataris (és un dir) en una esperpèntica reunió a les Açores, ha convulsat el món i dins d'aquest món, ja global, la consciència de la nostra petita "aldea" particular, que és la societat catalana i barcelonina. Ens hem quedat amb les pupil·les dilatades i encara no ens hem fet del tot el càrrec del terratrèmol que estem vivint, a tot el món, però d'una manera molt especial a Catalunya i Barcelona.

Estem satisfets que els nostres protagonistes locals, sense massa experiència, ni debat suficient, ni política alternativa, ni especials factors socials a favor, siguin capaços d'entendre la resposta global, que és possible situar-se a l'avantguarda d'un altre món, del qual com a mínim sabem del cert que no és el del senyor Bush. Estem satisfets de la resposta de la immensa majoria de la societat catalana i espanyola si ens podem fiar d'enquestes que situen en el 92% el rebuig a la guerra. Percentatge, sigui dit de passada, que no acceptaria cap sociòleg demoscòpic perquè no es pot donar

D'aquí uns quants anys es compararà la primavera catalana del 2003 amb la de Praga, el maig francès o l'abril dels clavells

tanta unanimitat sense trampa o equivocació.

Estem, doncs, davant d'una situació anormal, insòlita, espectacular. D'aquí uns quants anys s'analitzarà la primavera catalana del 2003 com

Concentració dels treballadors d'El Periódico davant la seu diari per denunciar la mort de periodistes a l'Iraq

un fenomen històric comparable a la primavera de Praga, el maig francès o la revolució dels clavells portuguesa. I per què? Em direu: doncs perquè és premonitori del món que ens espera i Barcelona a Europa, com Porto Alegre a Amèrica Llatina, ha sabut connectar socialment amb el problema i encarar-lo amb bona voluntat i disposició.

Però alerta, segurament una administració municipal de progrés, des de fa molts anys, ha facilitat l'assumpció de responsabilitats de la societat barcelonina. Però aquesta capacitat d'exercir els drets socials amb llibertat es convertirà amb una exigència, sobre els mateixos poders municipals, per tal que la ciutat

abanderi els moviments alternatius en l'escenari europeu. Estaran les institucions al nivell de la consciència adquirida i dels compromisos que aquest nivell de consciència reclama? Aprofitarem el Fòrum 2004 per donar carta d'identitat a tot això o no hi sabrem veure la interrelació? Podran, els poders municipals, bregar amb altres poders, autonòmics o estatals, que de ben segur combatran aquesta voluntat i intentaran frustrar la gran oportunitat barcelonina?

Si algú amb criteris de pur màrqueting fos capaç de fer entendre a convergents i populars que Barcelona té avui la possibilitat de liderar la mediterrània en primer

lloc i l'Europa occidental també, en el terreny del gran debat de les idees i les iniciatives, i fins i tot posar-se davant de tota l'Europa i la mediterrània, per tal de restablir diàlegs malmesos, demanar els necessaris perdons d'Occident i començar una nova aproximació en termes de col·laboració respectuosa i igualitària, tindriem una oportunitat que per molts esforços que una administració faci, no seria mai creïble, sense la resposta ciutadana que és avui el primer actiu de Barcelona i Catalunya.

La desgraciada guerra o invasió d'Iraq, doncs, ha significat un revulsiu de tal naturalesa a les consciències dels nostres conciutadans que avui podem comptar amb la compli-

citat d'un teixit d'associacionisme entrenat en el discurs que una altra globalització és possible i disposat a respondre a totes les iniciatives valentes, per tal de renovar el compromís ciutadà amb els drets democràtics, amb la participació i amb la reforma de les institucions.

Si això és així, i ja fa uns quants mesos que ho és, caldrà veure com s'encara el pròxim cycle electoral, ara mateix a les municipals, a la tardor a les autonòmiques i a principis de l'any vinent a les generals. Si la presa de consciència és tal com l'hem vist dia a dia al carrer, caldria esperar rècords de participació i conseqüentment un fortíssim vot de càstig al partit que ha donat suport a

En tota la campanya antibèlica ens hem esforçat a fer notar la relació entre guerra i manipulació informativa

aquesta barbàrie. Tots els discursos són avui per mantenir la memòria el temps suficient com per passar factura electoralment, que és com es guanyen les batalles polítiques. Però els beneficiaris no ho tindran fàcil, la previsible rebolcada del partit d'Aznar no és un xec en blanc, sinó en tot cas, un vot esperançat a reformar amb rigor les vies participatives en política i reformar profundament, radicalment, institucions i continguts d'una democràcia escleròtica d'entrada i minvada encara més els darrers anys pels afanyos autoritaris de la dreta ancestral, el clima bel·licista, la lluita antiterrorista, o el rebuig suïcida a la immigració.

Pel que fa a nosaltres, el nou escenari que es prefigura com l'ideal per establir d'una manera definitiva les regles del joc dels mitjans públics en un nou model independent, de qualitat i al servei de la ciutadania i també el millor escenari per intentar que prosperin els projectes legislatius de l'Estatut de la professió periodística, així com la regulació laboral del periodista.

Per això durant tota la campanya antibèlica ens hem esforçat, i amb molt de ressò, a fer notar la relació entre guerra i manipulació informativa, a denunciar TVE pel tractament informatiu de la guerra i el seu debat polític i el "ninguneig" o la simple mofa de la protesta ciutadana. Hem fet entendre que la manipulació informativa també és una arma de destrucció massiva. Per tant, a qui surti beneficiat d'aquest procés li faltaran temps per donar resposta a les qüestions plantejades i la de la manipulació dels mitjans està més que mai al carrer.

També hem trobat les complicitats socials que fa tant de temps que persegüim. Avui sabem que molts estan a favor de la nostra causa i que han entès, finalment, que la nostra revolta és la seva causa.

Companys i companyes d'El Mundo i Tele 5

Sovint s'acusa els mitjans de comunicació de manipulació. I, reconeixem-ho, a vegades tenen raó. Recordem com van jugar amb nosaltres durant la guerra del Golf de l'any 1991, l'any de les imatges nocturnes de color verd, de les intervencions quirúrgiques, dels danys col·laterals.

Però, aquesta vegada, molts periodistes i molts mitjans s'han negat a ser la coartada informativa d'una guerra injusta, il·legal i immoral, s'han negat a refugiar-se en l'eufemisme i en la tecnologia per mostrar que tota guerra és una guerra bruta, amb víctimes que tenen cares, noms i cognoms. Aquesta vegada no hem utilitzat els eufemismes i hem parlat de massacres, de matances, de víctimes civils, d'invasió, de la crueltat de la guerra... Aquesta vegada els professionals de la informació hem fet -sinó tots, la majoria-, el servei que la societat espera de nosaltres: donar una informació tan plural, independent, objectiva i rigorosa com sigui possible. Convençuts que

aquesta campanya seria un passeig militar, les tropes de la coalició havien previst facilitar-nos la feina integrant-nos en les seves unitats: esperaven que els facilitessin les imatges d'una guerra neta, de l'entrada triomfal, de les tropes rendint-se, dels iraquians saludant les tropes invasores. El que no esperaven, de cap manera, era que servíssim les imatges dels mercats i les cases massacrades, dels edificis bombardejats, dels nens mutilats, de vides destrossades.

I de quina manera hem pagat aquesta voluntat d'informar de veritat! Dotze periodistes han deixat la seva vida en la guerra contra Iraq, entre ells els nostres companys Julio A. Parrado i Xosé Couso. En alguns casos es podria parlar d'accidents, d'altres han estat simplement assassinats. Els periodistes molestàvem en aquesta guerra, érem testimonis incòmodes, gairebé ens han pres per còmplices de l'enemic. Nosaltres, els treballadors de TV3, ens sentim orgullosos de la seva

feina. Gràcies a ells, hem descobert la crueltat de la guerra. Gràcies a ells, ens hem reconciliat amb la nostra feina. Gràcies a ells, sabem que la informació independent i veraç és possible. Gràcies a ells, tindrem una societat més informada i més crítica que sabrà demanar responsabilitats als autors, instigadors i vergonyosos còmplices d'aquesta desgraciada guerra.

Assemblea de Treballadors de TV3

Aquest és el text que el dijous 10 d'abril va ser llegit a la plaça Catalunya de Barcelona per un membre de l'SPC a la cassolada organitzada per la Plataforma Cultura i Espectacle contra la Guerra i en la qual va participar de manera especial el món del teatre, que aquell dia, a les deu del vespre, totes les sales de Barcelona van aturar per afegir-se a les protestes contra la guerra i contra els atacs patits pels periodistes, un dels quals va suposar la mort del càmera de Tele 5, Xosé Couso.

EDITORIAL

Víctimes col·laterals de les armes de desinformació massiva

Dins de cada guerra es troba la síntesi de la incapacitat de molts éssers humans per utilitzar la raó que els separa de la bèstia, igual que la pesta roman latent a fi de rebrotar quan els individus baixen la guàrdia del pensament. Per aquesta raó, és precisament el pensament allò que en aquests moments ens ha de servir per observar i analitzar la singularitat del moment.

Estem vivint dues guerres. Una, la que destrossa els cossos, i que ha estat descarregada per l'eix Bush-Blair-Aznar sobre el poble iraquí (no sobre l'espant d'anys de Saddam Hussein), i una altra, molt més propera i extensa, que es dona entre els grans mitjans de comunicació i l'opinió pública. Si la primera commou la immensa majoria dels ciutadans del món només pel fet de la nostra humanitat, la segona ha de fer reflexionar de manera especial els treballadors de la informació.

Durant els darrers decennis ha crescut la prepotència dels multimèdia i aquesta s'ha encomanat als directius dels mitjans que, cecs de supèrbia, han maltractat els ciutadans amb el segrest de la informació, i han fet ostentació grollera de la seva capa-

citat d'enganyar impunement. Com si fos una síndrome d'Estocolm professional, molts periodistes s'han cregut part d'aquest poder mediàtic, han confós la llibertat de premsa (de les empreses), la llibertat d'expressió (que no exerceixen), i el dret a la informació (de la ciutadania). Han cedit a les exigències dels seus directors de convertir la informació en un entreteniment, perquè han cregut que la qualitat dels seus mitjans es podria mesurar pels guanys dels seus accionistes, i en molts fóruns han culpats el públic de la pobresa dels continguts que oferien.

Darrere de tanta ceguesa professional es trobava el convenciment dels reis de la comunicació, que confiaven en la seva capacitat per formar l'opinió pública al seu gust durant tot aquest temps i que els ciutadans mai no descobririen l'engany.

Doncs s'han equivocat. Aquesta opinió pública s'ha rebel·lat contra la desinformació. Ha dit "no" a la guerra i ens està dient "no" a la manipulació informativa. Davant d'aquesta reacció massiva els periodistes hem de deixar de confondre lleialtat amb fidelitat a les empreses i deslligar les nostres responsabilitats professionals de les seves, siguin públiques o

privades. Perquè també hem de superar l'error que indueix a alliberar els mitjans privats de la seva responsabilitat pública; el fet que es tracti de capitals privats no els autoritza a la manipulació d'allò que és propietat inalienable dels ciutadans: la informació.

És dins de les nostres empreses on hem de ser més crítics amb la informació que s'ofereix i denunciar, públicament si cal, la vulneració del dret a la informació. No hem de creure el fals argument que això és contrari als interessos morals i comercials del mitjà: és la manipulació i el maltractament informatiu allò que denigra el mitjà i n'espanta el públic. El carrer ho està dient.

Aquest carrer ens avisa que si no recuperem la seva confiança aviat perdrem també el nostre lloc de feina darrere l'aventura mediàtica dels empresaris i els polítics que abandonaran el vaixell tan aviat com se'ls ofereixin dividends més alts en altres llocs, o quan comprovin que els mitjans ja no els serveixen per defensar els seus altres interessos. Quan això passi, els periodistes serem les primeres víctimes col·laterals de les armes de desinformació massiva.

Creix la presència de l'SPC als comitès

Les eleccions sindicals ens han atorgat més d'un centenar de representants

FABIÁN NEVADO

Quan el Sindicat de Periodistes de Catalunya es va fundar -ara farà deu anys- tenia uns objectius molt clars: incidir en la precarietat laboral i professional que ja es guaitava als mitjans de comunicació sense distingir en el suport en què informaven. Al llarg d'aquest decenni, la tasca que ha dut a terme l'SPC s'ha de considerar globalment positiva, tot i que encara queda molt camí per recórrer, sobretot en les petites empreses del sector i, especialment, a les ràdios i les televisions locals i als emergents mitjans digitals.

A dia d'avui, l'SPC compta amb un total de 105 delegats de personal i membres de comitès d'empresa en els tres sectors tradicionals dels mitjans, com és premsa, ràdio i televisió. A l'apartat de premsa digital, la nostra presència és cada cop més important, on tenim ja gairebé deu representants. Aquesta creixent presència sindical ens ha portat al fet que més d'un 10% de la nostra afiliació hagi assumit representar els treballadors de la seva empresa, la qual cosa comporta una xifra significativa al sector. Però encara que els números totals són considerables, sabem que el treball que ens queda per fer encara és molt. Cada cop més, la situació de la precarietat als mitjans s'està accentuant i és necessari redoblar els esforços no només per

JOAN PUIG

L'estratègia sindical de l'SPC, un dels temes de debat al darrer congrés del Sindicat

mantenir la representació que tenim actualment, sinó per augmentar-la d'acord amb la realitat que viu el sector.

Quan s'afronten eleccions sindicals, els treballadors dels mitjans tenen una participació activa en el procés electoral, però és necessari que donin el pas de comprometre's sindicalment per assumir la representació dels treballadors. Des de

l'SPC, proposem que s'utilitzin tots els mecanismes legals per tractar el conjunt de les problemàtiques laborals i sindicals i és necessari que estingui consciència que si no es tenen en compte les normatives al respecte, en cas que es produeixi algun conflicte és molt complicat intervenir-hi si no es té l'estatut legal de representació que queda determinat a l'Estatut dels treballadors. És molt

important que quan hi ha convocades eleccions en una empresa, s'aconsegueixi formar una candidatura pròpia amb les sigles de l'SPC. En alguns casos, els sindicats generalistes propicien que afiliats a l'SPC, i d'altres que encara no ho són encara que en siguin pròxims, s'inclouin a les seves llistes. Creiem que això només s'ha de donar en circumstàncies molt puntuals i que cal aspirar a

formar candidatures pròpies que identifiquin els postulats del nostre sindicat, ja que la nostra especificitat i el nostre coneixement del sector ens situa en una posició millor que a la resta d'organitzacions per afrontar les problemàtiques específiques dels periodistes.

A la negociació col·lectiva, l'SPC reivindica la millora tant de les condicions laborals com professionals dels periodistes. La intervenció sindical ha permès, per exemple, que

Les candidatures de l'SPC són les que millor complementen les reivindicacions laborals i professionals

tots els diaris catalans disposin d'un conveni col·lectiu, acció que ara estem iniciant en altres sectors. Al mateix temps, hem aconseguit que molts mitjans incloguin dins dels seus convenis el secret professional i la clàusula de consciència. Qüestions com l'harmonització de la vida familiar i laboral, en un col·lectiu professional cada cop més feminitzat, han estat cavalls de batalla de l'SPC en les negociacions amb les empreses de comunicació.

El dret a la informació requereix la reforma democràtica dels MP

La Federació de Sindicats de Periodistes presenta el seu model per al funcionament dels mitjans públics de comunicació

RAMON ESPUNY

Aquest és un extracte del model de mitjans públics elaborat per la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP) i que defensarem perquè sigui assumit per les forces electorals en els propers comicis que hi ha, tant d'àmbit autonòmic a Catalunya a la tardor, com estatal el mes de març de l'any vinent. Aquest compromís és encara més obligat a partir dels resultats electorals del 25 de maig passat al País Valencià, que posen en perill el futur de la televisió pública autonòmica. El text que ve a continuació és el resum que hem elaborat del document sencer que s'ha començat a distribuir:

La crisi del *Prestige* i el conflicte internacional amb relació a Iraq, amb l'escandalosa manipulació informativa per part de diversos mitjans públics de comunicació, especialment la televisió, ha tornat a evidenciar allò que constitueix una tara congènita del sistema públic de comunicació a Espanya: l'apropiació indeguda per part de cada govern (estatal, autonòmic o local) dels mitjans públics que ha de garantir, però que mai -amb la Constitució a la mà- no hauria de controlar i manipular. La manca d'objectivitat, d'imparcialitat i de respecte al pluralisme en els informatius, i la banalitat de molta part de la programació, que es regeix més per criteris d'audiència que de servei públic, han fet entrar en crisi un model heretat de la transició i que ja exigeix canvis radicals si es vol legitimar la radiotelevisió pública i garantir-ne la viabilitat.

Per això, la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP) planteja com a objectiu urgent l'elaboració d'una nova legislació referent als mitjans de comunicació de titularitat pública, que reculli una definició clara de la seva missió i les seves funcions, que en garanteixi el finançament estable, i que assegurï la independència d'aquests mitjans a través d'una autoritat audiovisual competent i de la neutralitat i la capacitat dels seus òrgans de direcció i de govern.

Des de la FeSP proposem aquest nou model, necessari per a una autèntica democràcia, al conjunt de

Concentració dels treballadors de TV3 i Catalunya Ràdio davant de la seu del CAC

IVAN G. COSTA

la professió periodística, als treballadors dels mitjans públics, a totes les instàncies sindicals i socials vinculades a la comunicació, i ho presentem a les forces polítiques a fi i efecte que assumeixin els seus continguts i introdueixin a l'actual sistema de comunicació pública els canvis imprescindibles per avançar en la qualitat democràtica de la nostra societat. Això exigeix un pacte entre els partits per tal de situar els mitjans públics fora del combat partidista; un consens bàsic perquè l'Estat, les autonomies, les diputacions i els ajuntaments garanteixin l'existència d'uns mitjans independents, competitius, de qualitat i imparcials. Aquest acord, bàsic per garantir el dret a la informació, demana les condicions següents:

- Les administracions han de garantir l'existència dels mitjans públics de comunicació, ja que el mercat no garanteix les funcions polítiques i socioculturals que, segons les normatives europees, s'han d'exigir a la radiotelevisió, que és un mitjà de difusió de masses. Pel que fa al seu funcionament, no hi han d'exercir cap mena de control polític, directe o indirecte.

- S'ha de definir amb claredat el servei públic que aquests mitjans han d'oferir a la societat. Més enllà "d'informar, formar i entretenir", ha d'oferir programació de qualitat adreçada al conjunt de la població, garantir el pluralisme, preservar els valors constitucionals i estatutaris, promoure la cultura i l'educació, reforçar la identitat i la cohesió

socials, els valors solidaris, potenciar l'accés universal a les noves tecnologies, protegir la joventut i la infància, defensar els interessos de les minories, promoure la indústria audiovisual, etc.

- La proposta de finançament ha de ser clara i estable, i permetre la planificació de la programació a llarg termini. Els "contractes-programa" plurianuals estan redactats amb la concreció de la missió i les funcions del servei públic amb les formes de finançament que els corresponen, en la majoria públiques, tot i que no es tanquen a la publicitat. I sempre es considera "servei públic" el conjunt de la programació.

- La independència dels mitjans públics exigeix una autoritat audiovisual independent d'àmbit estatal,

juntament amb les de les comunitats autònomes i les corporacions locals amb mitjans propis, a les quals s'hauran de traspasar part de les funcions que ara exerceixen els governs central, autonòmics i locals. Aquesta autoritat audiovisual (AA) ha d'estar dotada d'independència política i financera i ha de tenir capacitat sancionadora. Els seus membres han de ser nomenats pels parlaments i per les corporacions locals que corresponguin, per consens o per majoria qualificada; s'han d'incloure les mesures cautelars necessàries a fi d'assegurar l'autèntica independència dels seus membres, la seva representativitat i l'elecció de persones de capacitat i competència demostrades per al desenvolupament de les seves funcions.

- Els membres de l'AA han de ser nomenats per uns períodes diferents dels de les legislatures, i han d'estar sotmesos a un sever règim d'incompatibilitats, siguin polítiques o econòmiques, respecte del sector audiovisual. El seu president s'escollirà entre els seus membres, pel Parlament o l'organisme que correspongui, prèvia presentació de la seva candidatura i els seus objectius en una "sessió d'idoneïtat".

- Aquests mateixos criteris han de ser aplicats als membres dels òrgans de direcció i de govern dels mitjans públics:

- 1) Els directors generals han de ser escollits per consens o per majoria qualificada, directament pels parlaments o pels òrgans equivalents a una altra escala, o pels mateixos consells d'administració, o per l'AA; o bé es pot combinar l'elecció parlamentària amb un "informe d'idoneïtat" de l'AA.

- 2) Els membres dels consells d'administració han de ser escollits per consens i no per quota política, i s'han d'aplicar els criteris vigents d'independència i capacitat professional reconeguda. En cas que els consells d'administració escullin el director general, els seus membres seran escollits al seu torn per la representació política, amb un informe previ de l'AA. S'hi ha de preveure la participació professional i social, ja sigui directament amb representació en els consells, o indirectament a través de consells assessors amb competències reals.

- La democratització dels MP, que implica l'existència d'una AA independent i la independència dels òrgans de gestió i control, ha de tenir la seva continuïtat als estatuts de redacció i de la informació, que han d'emparar la clàusula de consciència, la qual ha d'incloure el dret dels professionals de negar-se a elaborar informació contrària als principis ètics de la professió.

Butlleta d'afiliació

En/Na (nom i cognoms).....
 NIF..... Situació laboral (actiu o atur).....
 Empresa on treballa.....
 Categoria/càrrec.....
 Domicili de la feina..... Telèfon.....
 Domicili particular..... Telèfon.....
 CP..... Població..... Adreça electrònica.....
 S'inscriu al Sindicat de Periodistes de Catalunya i accepta el càrrec al seu compte bancari de les quotes establertes.

Quota mensual en funció dels ingressos nets mensuals:

- A. Aturats, quota 3 euros
- B. Fins a 600 euros, quota 7 euros
- C. Fins a 1.200 euros, quota 10 euros
- D. Fins a 1.800 euros, quota 13 euros
- E. Més de 1.800 euros, quota 16 euros

Podeu enviar la butlleta a: Sindicat de Periodistes de Catalunya
 Ronda Universitat, 20, 3r 1a, 08007, Barcelona

Butlleta d'afiliació

Banc/Caixa.....
 Agència número.....
 Compte o llibreta.....
 Adreça.....
 CP..... Població..... Província.....

Senyors,
 Agrairé que atenguin, a partir d'ara, els rebuts que periòdicament seran presentats a cobrament pel Sindicat de Periodistes de Catalunya, amb càrrec al meu compte/llibreta a nom de .....

Atentament,

Signat (nom i cognoms)

L'eclosió del moviment antiglobalitzador ha facilitat la comunicació entre periodistes i grups "antisistema"

Esquerdar el mur des de les dues bandes

Relacions d'amor i odi entre mitjans de comunicació i moviments socials alternatius

ROGER PALÀ

El 13 d'octubre de 1999 la premsa es feia ressò amb grans titulars de la detenció d'una vintena de joves "antisistema" que el dia anterior havien pres part d'una accidentada manifestació antifeixista al barri de Sants de Barcelona. 500 persones havien participat en una marxa per protestar contra l'homenatge ultra a la bandera espanyola. Sense excepció, de l'ABC a El País, de TVE a TV3, els mitjans van donar credibilitat exclusivament a les versions facilitades per Interior: tots eren joves radicals proetarres, professionals de la violència. La policia havia actuat correctament, l'alarma social justificava l'ingrés de nou joves a presó.

El 25 de juny de 2001, la premsa es feia ressò, també amb grans titulars, de l'actuació policial contra la manifestació antiglobalització que el dia anterior s'havia celebrat a Barcelona contra la visita del Banc Mundial. 24 detinguts, abundant trencadissa de vidres, atacs contra immobiliàries i bancs... Aquest cop, però, ho feia de manera molt diferent: els mitjans posaven en dubte el paper de les forces de seguretat, s'acusava la delegada del Govern de mala planificació i, fins i tot, es donava veu a aquelles fonts que sostenien que policies infiltrats podrien haver participat en els aldarulls per deslegitimar la protesta.

Dos tractaments molt diferents per a dues situacions molt semblants. Què ha canviat en dos anys perquè els mitjans hagin donat entrada a discursos dissidents fins fa poc silenciats? Quin paper hi han tingut els professionals del periodisme? Quines estratègies han seguit els moviments socials per aconseguir influir en una agenda temàtica que fins fa poc els ignorava?

Fora de l'agenda

L'agenda temàtica dels mitjans catalans ha discriminat de manera sistemàtica des de la "normalització democràtica" escenificada durant la Transició espanyola totes les expressions polítiques que s'atreveixen a qüestionar els fonaments de l'Estat: l'existència d'Espanya com un Estat-nació més o menys uniforme, i el model de societat capitalista com a única alternativa democràtica. Així, nombrosos partits, sindicats i organitzacions d'esquerres van quedar fora de la possibilitat d'influir en l'opinió pública tot i haver tingut un gran suport popular en la clandestinitat (un cas paradigmàtic és el de la CNT després del cas Scala). Els anomenats "moviments socials alternatius" (okupació, insubmissió, antiglobalització)

IVAN G. COSTA

L'eclosió del moviment antiglobalització ha tingut un gran ressò mediàtic

hereten, en gran part, l'esperit de tots aquests col·lectius marginats del procés democràtic. I n'hereten, és clar, la problemàtica amb els mitjans i una animadversió crònica contra tots els periodistes i tots els mitjans.

Durant els anys 80 i 90, qualsevol expressió política catalana que manifestés una crítica radical (és a dir, que qüestionés d'arrel) al sistema polític espanyol, rarament apareixia als mitjans no relacionada amb actes violents o delictius, és a dir, criminalitzada. Aquesta opció discriminatòria, decidida, com no pot ser d'altra manera, des de les direccions dels mitjans, i assumida tàcitament per molts professionals, ha generat durant molt de temps una contradicció interna entre uns mitjans que deien defensar la llibertat d'expressió i el dret a la informació de totes les opcions polítiques però que, sistemàticament, seleccionaven la informació, ignorant un dels pilars bàsics de la professió: contrastar.

Cercant esquerdes

Les polítiques de relació amb la premsa dels moviments socials alternatius, a partir del 12-O del 99, han seguit una evolució molt marcada. Determinats sectors d'aquests col·lectius han assumit que, en la societat de l'espectacle, cal participar de l'espectacle per difondre el

prop discurs (encara que aquest discurs vagi, precisament, en contra de la societat-espectacle). L'objectiu és cercar l'esquerda del mur mediàtic (com explica Xavier Giró, professor i director de l'Observatori de la Cobertura dels Conflictes de la UAB).

Aquesta estratègia comença a perfilar-se arran de la campanya contra la desfilada militar de l'any 2000 i, sobretot, arran de l'eclosió del moviment antiglobalitzador de juny de 2001 i març de 2002. Els moviments socials més alternatius acaparen simpaties d'amplis sectors socials "desencantats" de la política, sobretot joves. Els partits d'esquerres hi veuen una bossa electoral important, i "s'apunten a la moguda" a redós dels moviments socials alternatius; així legitimen la seva presència als mitjans. De les comissions de premsa de les campanyes antiglobalitzadores n'han acabat sorgint col·lectius de contrainformació i s'han consolidat figures de "portaveus informals" que fan d'enllaç habitual amb els mitjans. A tot plegat cal afegir-hi l'aparició d'agències de comunicació alternatius amb una capacitat de generar informació veraç sistemàticament.

L'aproximació dels moviments socials cap als mitjans no ha generat, en canvi, grans intents en sentit contrari. En general, la professió continua sent víctima involuntària o partí-

cip de l'agenda temàtica del mitjà, de l'ancoratge de les fonts i de les pressions, cada cop més habituals, perquè determinats temes siguin tractats amb "especial delicadesa". Però hi ha diversos factors que han contribuït que alguns professionals, de vegades amb l'aval més o menys tàcit de les empreses, hagin donat més ressò de l'habitual a iniciatives dels moviments socials a les que "normalment" no pararien cap mena d'atenció.

Precarietat i majoria absoluta

Dos factors han influït sobre la professió: la progressiva precarietat laboral i la majoria absoluta del PP. Primer de tot, perquè com més precària és la situació del periodista, més a prop se sent dels que critiquen els models d'organització que més faciliten la precarietat laboral. El moviment antiglobalitzador, per exemple, no s'ha cansat de repetir aquest discurs contra la precarietat, i ha trobat simpaties en amplis sectors de la professió. En segon lloc, perquè una majoria absoluta com la del PP espanyol facilita el decantament cap a l'esquerra de tots aquells mitjans de comunicació que, en òrbita socialista, comencen a donar entrada a discursos que fins ara havien silenciats (salvant les distàncies, es tracta d'una estratègia de desgast semblant a la que va

Agències "alternatives"

Un dels factors que ha facilitat l'aproximació entre la premsa i els moviments alternatius ha estat l'eclosió en el panorama mediàtic de les "agències alternatives". Gràcies a l'ús generalitzat d'Internet, ha vist la llum l'experiència de Liberinfo (www.liberinfo.net), que s'actualitza permanentment i des d'on els moviments socials difonen a la premsa les convocatòries i comunicats.

Els impulsors de Liberinfo expliquen que la idea és que "siguin els mateixos moviments socials els qui publiquin les seves pròpies notícies, perquè volem que els periodistes tinguin accés a unes fonts quasi sempre oblidades". Liberinfo va sorgir de la iniciativa de gent vinculada a l'àmbit de comunicació de la Campanya contra el Banc Mundial.

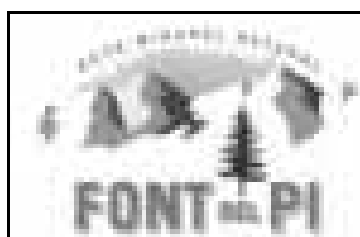
Una altra iniciativa, més en clau interna dels mateixos moviments, és el butlletí setmanal *Contra Infos*, molt vinculat al moviment d'okupació, però amb un ampli ventall temàtic (ecologisme, especulació urbanística, independentisme, etc.). *Contra Infos* l'edita el col·lectiu Zitzània, i es distribueix setmanalment a més de 3.000 adreces de correu electrònic de tot el món.

L'última iniciativa dels moviments socials per aproximar-se als mitjans ha estat la Guia Útil per la Transformació Social, de publicació recent, un complet directori d'organitzacions i col·lectius dels Països Catalans que treballen en tots els àmbits polítics. La Guia es pot adquirir a la majoria de llibreries comercials, i la complementa una web (www.moviments.info) amb un directori de més de 2.000 organitzacions amb els contactes corresponents. Una bona manera d'aproximar iniciatives sovint sense ressò als grans mitjans de comunicació.

fer servir la drete mediàtica espanyola amb els casos GAL o Filesa).

Hi ha un altre factor col·lateral, que pot semblar anecdòtic però que és significatiu: alguns professionals han començat a patir en carn pròpia allò que molts moviments socials han denunciat durant anys: la impunitat i la repressió policial. Les agressions a periodistes durant la manifestació contra el Banc Mundial o les queixes dels fotògrafs per les trompades rebudes durant la cimera europea del 2002 han produït una sensibilització col·lectiva de la professió.

Al capdavant, tot plegat ha de servir per normalitzar relacions entre els moviments socials alternatius i els professionals del periodisme. Els periodistes hem d'assumir que les veus que critiquen públicament el sistema de manera "radical" també tenen dret a fer-se sentir. I ja és hora que el dret a fer públiques aquestes veus als grans mitjans esdevingui un cavall de batalla de la professió. Aquesta ha de ser, sens dubte, l'aportació del periodista amb sensibilitat social en l'aprofundiment d'una democràcia cada cop menys democràtica.

AGUA MINERAL NATURAL

Manantial en Guissona
Lleida

FONT DEL PI

Embotellat per FontdelPi, Carrer de Tàrragona, s/n, Guissona, Lleida. Telèfon 973240860

Aquestes entrevistes es van fer el 30 de març passat, en el decurs del concert contra la guerra organitzat per la Plataforma Cultura i Espectacles contra la Guerra i que es va celebrar a l'avinguda Maria Cristina, de Barcelona. Era un moment en què el conflicte bèl·lic estava en el seu punt més àlgid, però el fet que s'hagi culminat l'ocupació d'Iraq per les tropes anglo nord-americanes no significa que la guerra hagi acabat. Les informacions que arriben de la zona

continuen parlant de morts i explosions. Les entrevistes, doncs, cal situar-les en aquell context. Les opinions que s'expressen continuen sent de prou interès com per haver decidit no publicar-les en nom d'una manca d'estricta actualitat. *Fil Directe* és una publicació que aposta per la reflexió i el debat i per això ens sembla potser encara més oportú recordar el que eren punts de vista àmpliament compartits per molta gent en aquells moments.

Se li van plantejar les mateixes preguntes a tots ells, sis dels molts actors i artistes que van participar en el concert esmentat: Vicky Peña, Joan Font, Rosa Novell, Marc Martínez, José Antonio Labordeta i Javier Gurruchaga. L'SPC va ser una de les organitzacions que va treballar de valent perquè aquell concert fos possible i el Sindicat ha valorat com totalment positiva l'experiència de col·laborar amb la gent del món de la cultura i l'espectacle.

Les veus de la cultura no obliden la guerra

LLUÍS DIEZ SOLANO

La periodista Mònica Huguet, en el moment de llegir el manifest del Sindicat de Periodistes de Catalunya elaborat per al concert contra la guerra d'Iraq

francisc Ràfols

Vicky Peña

La veu dels actors

“La informació ha estat distorsionada i incompleta”

— Què opina de la informació que han donat els mitjans sobre la guerra?

— Tinc la impressió que excepte alguns mitjans que han demostrat tenir força independència i bastant criteri, en general, i em refereixo més als mitjans audiovisuals estatals, han ofert informació, d'una banda distorsionada i, de l'altra, incompleta. O

almenys així ens consta per part de molts companys vostres, com periodistes de Tele 5 i d'altres mitjans, que es van pronunciar sobre això, molt disgustats per com n'era, d'incompleta, la informació i fins i tot que alguna de la que es donava era bastant tendenciosa. A mi em fa l'efecte que l'opinió ha estat bastant més plural als mitjans escrits. Sobretot he trobat molt interessants, al marge del que són les notícies, els articles d'opinió, que m'han semblat molt nutritius. Crec que això ha ajudat molt a formar-se, no només a reportar uns fets, sinó que la gent s'ha creat un estat d'opinió.

— Utilitza altres sistemes d'informació, per exemple Internet, per buscar altres dades?

— Jo particularment sóc un desastre i navego fatal, però arriba molta informació de companys que m'envien pàgines o que m'envien documents concrets. Tot i això durant aquests dies no hi ha temps per a res més que intentar assimilar la molta informació que ens arriba.

— Què espera dels professionals del periodisme i de les organitzacions que els representen en el context d'aquest conflicte?

— El que han de fer és la seva feina com nosaltres hem de fer la nostra, difondre, intentar ser al més objectius possible, intentar tenir el públic informat i, d'alguna manera, fer arribar aquest clam contra la guerra, aquest “no” tan clamorós que hi ha al carrer, fer-lo arribar a la resta de població per anar-la sensibilitzant.

Joan Font

Director de Comediants

“El periodisme, el veig en un moment difícil”

— Què opina de la informació que ha rebut dels mitjans sobre la guerra?

— Al nostre país trobo que bastant bé, però quan obres les cadenes d'altres països, com

ara les emissores nord-americanes, franceses o alemanyes, t'adones de com és de polièdric el conflicte i de com la informació pot manipular l'opinió pública. Penso, però, que tenim una bona informació.

— Utilitza altres sistemes d'informació, per exemple Internet, per buscar altres dades?

— Sí, però menys, pel poc temps que tinc. A Comediants, sí que hi entrem i estem al corrent de tota la història, però jo, per ser sincer, bàsicament a través dels companys.

— Creu que la gent s'adona dels intents de manipulació informativa de què és objecte?

— Si tu mires TVE 1 o Tele 5, no tenen res a veure en aquests moments, o TV3. Per tant, al poder, el que li interessa és manipular la informació. Veig l'ofici del periodisme en un moment molt difícil, perquè segons el color que té el mitjà, estàs coaccionat, vulguis que no, com a mínim per una pressió, tot i que el periodista no ho vulgui. Ja sé, per dir alguna cosa, que el diari *La Razón* o l'*ABC* no tenen res a veure amb *El País* o *El Periódico*. Per tant, vol dir que agafen una línia i no sé si ells es creuen la pròpia mentida, com està passant ara, malauradament, amb aquest govern que tenim, que no sé si és tan pervers

Viky Peña

LLUÍS DIEZ

José Antonio Labordeta

LLUÍS DIEZ

Joan Font, el director del grup teatral Comediants

LLUÍS DIEZ

que s'arriben a creure aquest món de ficció que estem vivint i el fan real. Això és molt perillós i si la informació cau en aquest perill, ens estem abocant a una catàstrofe.

— **Què espera dels professionals del periodisme i de les organitzacions que els representen en el context d'aquest conflicte?**

— Esperes ètica, que sigui la veritat per sobre de tot, que sigui una informació que analitzi tots els punts de vista i, més que donar una opinió personal, que et donin la possibilitat que tu escollis la teva pròpia, però donant el màxim de dades i la màxima veracitat possible. Veus que estàs en aquest conflicte, que és una catàstrofe real i que és pervers el que està passant. De cop i volta veus, com quan eres jove i estudiaves i llegies com començava una guerra mundial, com va passar per exemple amb la Primera Guerra Mundial, que un paio havia disparat a no sé quin Nicolau allà a Sarajevo. Ara t'adones que potser estem davant d'una situació catastròfica. Espero i desitjo que no, però ho hem d'aturar com sigui. Veus també que l'ésser humà pot fer a vegades poques coses davant la barbàrie dels que ens manen, del poc sentit comú, del criteri nefast dels interessos personals per sobre dels col·lectius. Llavors, penso que el periodisme, la informació, el que ha de fer és ajudar-nos a no perdre aquest punt de vista, aquesta part humana, la part de la veritat.

Rosa Novell

Actriu

“M'afecta molt la gent que s'ha jugat la vida per informar-nos”

— **Què opina de la informació que ha rebut dels mitjans sobre la guerra?**

— Trobo que en general molt bona. Almenys a la premsa escrita. Penso que hi ha un grau d'informació molt alt i fins i tot premsa molt pròxima al govern, que per xafarderia i per ganes de saber què posaven, m'he quedat sorpresa algunes vegades amb articles que he trobat sobre la guerra, brillants i molt bons i fins i tot algun amb esperit crític. Després hi ha les televisions. Això sí que es nota més, quan algunes cadenes informen d'una manera o d'una altra. Sóc una fanàtica dels informatius i de seguida veig com la notícia és manipulada i com es diu primer una cosa o una altra.

— **Utilitza altres sistemes d'informació, per exemple Internet, per buscar altres dades?**

— Tinc Internet, però no l'he mirat. Et diré una cosa: comença a afectar-me. Escolto molt la ràdio i noto que comencen a afectar-me molt les imatges i les notícies. Somio i em

poso molt trista. M'afecta molt i haig de començar a cuidar-me.

— **Creu que la gent s'adona dels intents de manipulació informativa de què és objecte?**

— No ho sé perquè no sé què pensa la gent. El que sí que sé és la resposta que n'ha quedat. S'ha convertit en una qüestió col·lectiva que sobrepasa qualsevol idea que algú pogués tenir. Realment, per ella mateixa, està absolutament sensibilitzada i potser n'hi ha que es deixa manipular, però la majoria ho sap perfectament.

— **Què espera dels professionals del periodisme i de les organitzacions que els representen en el context d'aquest conflicte?**

— Penso molt en els periodistes que han anat al front. Ja n'hi ha algun de desaparegut i fins i tot ja n'hi ha algun de mort. M'afecta molt aquesta gent que s'està jugant la vida per informar-nos. Tot i que sé que és una cosa vocacional i que els agrada molt, es juguen la vida. I el que espero és el mateix que els que s'estan jugant la vida: que tots els altres que no se la juguen literalment, siguin prou honestos com per donar tota la informació possible i de la manera més objectiva. Això és el que espero d'un bon periodista.

Marc Martínez

Actor

“Ens hem oblidat durant molt temps de fer política”

— **Què opina de la informació que ha rebut dels mitjans sobre la guerra?**

— M'arriba informació des de molts punts i m'agrada també veure la informació que dona l'altre bàndol perquè, de tant en tant, quan arribo a casa, engego la tele i m'amaro del que fan. A TV3 feien *El diari de la guerra*, que no estava malament, m'agradava molt perquè hi havia opinió de gent del carrer, que com a mínim escoltaven tot i que es feia una selecció, encara que és inevitable: el mitjà ens està determinant el que s'està explicant. Però també m'agradaria que es veiés un reportatge de la CNN que em va deixar garratibat. És important veure'l per saber quin és el seu punt de vista.

— **Utilitza altres sistemes d'informació, per exemple Internet, per buscar altres dades?**

— La veritat és que ara no, però a través del correu electrònic m'arriba molta cosa de convocatòries i manifestacions, però d'informació, no, més aviat per la ràdio i la premsa. Intento llegir tres o quatre diaris...

— **Creu que la gent s'adona dels intents de manipulació informativa de què és objecte?**

— Sempre se n'ha parlat molt, d'això. Ara, particularment aquí, després del circ del *chapapote*, la gent està molt tocada. Jo no ho havia vist mai. Ara la gent no es creu res, sobretot de la tele. Als diaris, cada un està en un front. Però la tele, que és majoritària... jo conec molta gent que ha dessintonitzat Televisió Espanyola, i no està malament perquè és una televisió pública que fot fàstic.

— **Què espera dels professionals del periodisme i de les organitzacions que els representen en el context d'aquest conflicte?**

— Com a mínim, ja que els polítics no han escoltat l'opinió pública, aquesta gran majoria que s'està manifestant, que siguin els periodistes els que tinguin aquesta capacitat de ser més curiosos i de tenir ulls i orelles per veure el que ha passat. Ja que ells no ho faran, que contribueixin a despertar aquesta consciència individual que farà que cada dia es parli més de la política. Ens hem descuidat durant molt de temps de fer política. Se n'ha de fer cada dia, tots n'hem de fer i no només quan plou perquè ara hi ha un sarau muntat i tothom hi està molt implicat col·lectivament. Però quan s'acabi això, que pot ser d'aquí a quatre dies, diran “ja s'ha acabat la guerra”, “ara ja està, ara estem de puta mare”... Doncs, no. Que serveixi per reflexionar. Aquesta contribució és molt important i la

Javier Gurruchaga

JOAN TRAMUNS

Javier Gurruchaga Mestre d'escena "S'hauria d'haver votat en referèndum"

— Què opina de la informació que ha rebut dels mitjans sobre la guerra?
 — Està bastant manipulada però les imatges parlen per si soles. De bombes intel·ligents, res de res. Bombes absurdes, criminals, que han matat moltíssimes persones civils. És el que són totes les guerres. No se sap quan acabarà però han d'escoltar-nos, el poble és sobirà i tenim un governant que no ens escolta i que s'empara en una majoria absoluta, que l'ha guanyat, molt bé, però que no li va donar carta blanca per posar-nos en guerres criminals, genocides, il·legals, sense autorització del Consell de Seguretat de les Nacions Unides i cap tipus d'estament i sense haver escoltat el poble que ho hauria d'haver votat en referèndum. Són decisions molt greus i això, com també han dit alguns regidors que estaven al Partit Popular, no estava al programa, i se senten traïts. Cal dinamitar el pensament bel·licista i feixista del senyor Aznar.

— Utilitza altres sistemes d'informació, per exemple Internet, per buscar altres dades?

— Estic utilitzant el que estic veient. Les guerres són totes horribles i jo he denunciat qualsevol guerra per pròxima o llunyana que sigui i tampoc puc estar tot el dia embogit. He de prendre'm els meus minuts de descans davant aquesta barbàrie que estem veient. Tots els que estem lluitant en això, que som molts, i que també estem sense dormir, amb problemes de son, estem ficats en un remolí devorador, espantós, perquè un governant inepte boig, embogit, es creu Felip II, es creu que té l'Armada Invencible i és la riota del món sencer.

— Creu que la gent s'adona dels intents de manipulació informativa de què és objecte?

— Com no se n'ha d'adonar? Amb la quantitat d'orfes i de gent que s'ha quedat sense vida, sense pares, sense peus. És clar que ho veu. No som rucs. No ens poden enganyar més. No pot sortir l'Ana Palaciodient que no hi ha B52, que no estan carregats, després que Trillo digui que sí, que estan carregats però que no tenen provisió. Aquests pinotxos han de desaparèixer aviat, desaparèixer democràticament, és clar, i no hem de reaccionar d'una manera no pacífica. Aquests provocadors que són molt pocs, estan instigats per gent que no té vocació pacífica. Res de trencar vidrieres. S'ha de desanimar la gent que tiri ous i s'endugui pernills. Això està instigat per altres. Ha de ser una rebel·lia pacífica, una resposta pacífica davant una cosa feixista i manipuladora.

— Què esperes dels professionals del periodisme i de les organitzacions que els representen en el context d'aquest conflicte?

— Quan vegin que hi ha la més mínima censura, que ja s'ha vist en molts mitjans, que ho denunciïn tot. No ens podem quedar callats. Aquest escepticisme, aquest passotisme, aquest "resisme" en el qual hem estat ficats ha desaparegut. Ara s'han vist les veritables cares de molts dels nostres dirigents i aquest nou ordre feixista amb Bush, Blair i Aznar no pot fer-se càrrec del sentiment de la majoria de la gent. Dictadures? Moltes. Saddam Hussein, un gran dictador, per suposat. N'hi ha moltes més que han propiciat ells mateixos. No siguem hipòcrites. Cal parar la guerra perquè és un cant a la mort. Estem contra la mort. El Papa ha dit que està contra la guerra i molts dels votants del Partit Popular han de reaccionar. Han d'abandonar un líder que s'ho està passant tot per on vol: fins als més mínims principis morals, ètics, religiosos. És una presa de pèl, és un petit dictador que no mereix que li dediquem ni tres segons més.

Marc Martínez

JOAN TRAMUNS

gent que pot generar aquest corrent d'opinió, d'atjar el foc, poden ser els periodistes.

José Antonio Labordeta Cantant i diputat al Congrés per la Xunta Aragonesista

"Estem dirigits per una colla de ciutadans perillosos"

— Què opina de la informació que ha rebut dels mitjans sobre la guerra?

— Ja ho va dir Juan Cueto, que gràcies a Al Jazeera estem veient morts en aquesta guerra. Si no, la CNN i totes aquestes no ens informarien. Quan la gent comença a veure morts és quan s'adona que de guerra virtual, res de res. Que és una guerra violenta de la qual sortirem tots absolutament socarrimats. I he vist que la insensibilitat d'Aznar ha seguit impertèrrita davant tot això.

— Utilitza altres sistemes d'informació, per exemple Internet, per buscar altres dades?

— No. El que fonamentalment utilitzo és la tele, i al despatx del Congrés tinc totes les cadenes possibles i veig sobretot la Tele 5 francesa, que té molta importància i després, si puc agafar Al Jazeera, doncs també.

— Creu que la gent s'adona dels intents de manipulació informativa de què és objecte?

— La gent se n'adona perfectament i la prova és que els informatius de TVE han anat baixant i han pujat els de Tele 5 i suposo que els de TV3 també.

— Què esperes dels professionals del periodisme i de les organitzacions que els representen en el context d'aquest conflicte?

— Aquest país, de cop ha sortit del caos en què es trobava i del silenci en què estava davant les coses que estaven succeint i ha sortit al carrer. Això és molt positiu. Una generació nova comença a veure que això els afectarà molt directament i ja no és només un problema de "no a la guerra" sinó que és de "no" a tot el que està plantejant tot això de la guerra. En aquest moment, i la premsa ho està demostrant, Bush està envoltat de gàngsters: són els Al Capones actuals. Rumsfeld i Perle, que va haver de dimitir perquè era ja el summum de la poca vergonya. Però si s'analitza l'història de tota aquesta gent t'adones que estem sent dirigits per un subnormal de poc cap acompanyat per una colla de ciutadans força perillosos.

Rosa Novell

LLUÍS DIEZ

Periodistes contra la guerra

Els mitjans catalans van secundar les protestes per la invasió d'Iraq

Les imatges que reproduïm en aquesta pàgina corresponen a les concentracions que els treballadors dels mitjans de comunicació catalans van fer davant la porta de les seves empreses per protestar contra la guerra d'Iraq. El Sindicat de Periodistes de Catalunya va secundar totes les convocatòries fetes des del moviment ciutadà que impulsava les accions contra la guerra i, entre aquestes, les que van tenir els centres de treball com a escenaris principals de les mobilitzacions.

Al llarg del conflicte, sigui de manera individual o conjuntament amb la resta de sindicats de periodistes de la FeSP, ens hem anat pro-

Els treballadors de la comunicació es concentren davant del seu lloc de treball en defensa de la pau

Indignació per la mort de companys que informaven del conflicte

L'SPC participa al moviment antibèl·lic a través de la Plataforma Cultura i Espectacles contra la Guerra

nunciant sobre els diversos esdeveniments que es produïen al voltant del conflicte bèl·lic. Ha estat molt dolorós per a nosaltres veure com hi havia companys que morien mentre feien la seva feina. I encara més dolorós quan dos d'aquests són periodistes que ens eren molt pròxims: Julio A. Parrado i Xosé Couso. Les circumstàncies de la mort d'aquest darrer encara són motiu d'indignació, no només de la professió periodística sinó també d'una àmplia part de la societat.

El treball del Sindicat en aquest àmbit s'ha centrat en el que s'ha desenvolupat a partir de la Plataforma Cultura i Espectacles contra la Guerra. Amb les associacions que formen aquesta plataforma hem impulsat diverses iniciatives, amb una bona part de les quals encara vigents perquè creiem que el conflicte no s'ha acabat amb la simple ocupació d'Iraq per part de les tropes invasores, sinó que el conflicte encara és viu i els mitjans s'encarreguen de recordar-ho gairebé cada dia.

Sigui a la porta de la redacció, sigui al carrer, sigui on sigui, el Sindicat de Periodistes de Catalunya continuarà treballant per la pau i pel respecte als drets fonamentals de les persones, tant a la nostra ciutat com al racó més amagat del planeta.

COMITÈ D'EMPRESA

Televisió Espanyola

COMITÈ D'EMPRESA

EFE

COMITÈ D'EMPRESA

Radio Nacional d'Espanya

COMITÈ D'EMPRESA

Catalunya Ràdio

COMITÈ D'EMPRESA

TV3

COMITÈ D'EMPRESA

CCRT Interactiva

COMITÈ D'EMPRESA

Televisió de l'Hospitalet

COMITÈ D'EMPRESA

Diari de l'Hospitalet

COMITÈ D'EMPRESA

Regió 7

COMITÈ D'EMPRESA

Sport

COMITÈ D'EMPRESA

Avui

COMITÈ D'EMPRESA

El Periódico

COMITÈ D'EMPRESA

El País

COMITÈ D'EMPRESA

COM Ràdio

L'SPC, contra la guerra i la manipulació informativa

Es informadors també sabem que la primera víctima d'una guerra sempre és la veritat. La mentida és l'arma utilitzada pels defensors de la guerra i del terror per justificar totes les víctimes que s'han produït, que s'estan produint i que es produiran a causa dels bombardeigs, bàsicament població civil indefensa i, més especialment, infants. El poble iraquí és doblement víctima d'un dictador infame i d'un president nord-americà, convertit en el nou senyor de la guerra, més cruel i més sanguinari que mai.

Els periodistes volem expressar la nostra voluntat més ferma d'informar sobre els fets amb el màxim rigor i de denunciar la manipulació informativa de què cada dia tenim exemples cada cop més grollers. A l'Estat espanyol hem vist com alguns mitjans, els que estan controlats pel PP, desinformen i menteixen amb mala fe sobre la guerra i les mobilitzacions de condemna que hi ha arreu del món. Demanem al conjunt de la professió que es resisteixi i que denunciï les pressions que exerceixen els poders que defensen la guerra.

Per això, l'SPC i les organitzacions que formen part de la FeSP diem "No a la guerra", "Prou manipulació informativa" i clamem "Aznar dimissió" per donar l'esquena al clamor gairebé unànim de la ciutadania espanyola.

Aquest text és el que va llegir la periodista Mònica Huguet al concert Aturem la Guerra celebrat a Barcelona el 30 de març passat. No és l'únic exemple del posicionament dels periodistes davant el conflicte. En una de les manifestacions fetes a Barcelona en contra de la guerra, la periodista de TVE Marisol Soto va llegir un text firmat pels treballadors de l'ens estatal en el qual es defensaven principis similars.

En l'escrit es deia que "som al carrer per manifestar el nostre rebuig davant la possibilitat d'utilitzar la força armada per resoldre els problemes. Potser demà ens haurem de manifestar també de manera contundent per un nou model per als mitjans públics, un nou model que permeti que es vegin reflectits tots els punts de vista, en el qual els seus màxims responsables siguin nomenats per representants de tota la societat i no pel govern de torn. Estem en el dret d'exigir-ho".

Encastats a la censura (*)

DARDO GÓMEZ

Resulta, almenys, sorprenent veure periodistes embotits en uniformes militars i barrejats amb la tropa i, a més, resulta contradictori. Ja que durant anys vam aprendre i vam creure que en tots els conflictes els informadors no només havíem de mantenir el distanciament amb els bel·ligerants sinó que, encara que només fos per seguretat, havíem de diferenciar-nos clarament dels contendents. I una manera clara de fer-ho era usar la indumentària que menys s'assemblés a un uniforme militar.

No obstant això, en el "conflicte d'Iraq" (Aznar dixit) molts periodistes i empreses van acceptar l'opció d'anar "encastats" a les for-

ces nord-americanes. Per ser més exactes, això significa ser un periodista assignat a una determinada unitat amb la qual l'informador es comprometia a ser lleial. Es comprometia a ser-ho oficialment, perquè, per ser un encastat de ple dret, calia signar un document en què s'acceptava no difondre cap informació que les forces que l'acollien consideressin perjudicial per als seus interessos bèl·lics. Segurament per compensar-los, al llarg de la invasió vam poder veure combats ficticis o atacs simulats que filmaven afanyadament els càmeres aliats per tal d'omplir l'ànima de guerra de les seves emissores. Encara que, d'altra banda, no van faltar els professionals sincers que confessaven en les seves retransmissions que per estar encastats s'assabenta-

ven de ben poca cosa. A canvi d'aquesta concessió graciosa que feien els mitjans de la seva llibertat d'informar, les forces militars que encastaven els seus informadors els oferien la dubtosa seguretat en un conflicte bèl·lic de preservar-los de tot mal.

No obstant això, va haver-hi periodistes que van menysprear aquesta oferta de seguretat i van preferir anar a la seva a fi i efecte de preservar la seva llibertat d'informar. Les forces integradores es van apressar a advertir-los que no es feien responsables del que els pogués passar i, de passada, els van avançar que els seria difícil distingir-los dels enemics que es disfressessin de periodistes. Una cosa que recorda molt la venda de seguretat dels mafiosos de Chicago.

Repudia el mètode aplicat pels militars afanyats a evitar testimonis imparcials de les seves accions, però resulta encara més irritant l'actitud dels mitjans que van estar disposats a encastar els seus informadors.

Hom es pregunta de què van servir tants anys de lluita contra totes les dictadures per abolir la censura prèvia i per defensar la llibertat de premsa si les mateixes empreses periodístiques menyspreen aquella lluita i es mostren disposades que la informació que recullen els seus periodistes sigui passada pel filtre censor de l'oficial d'intel·ligència del cos on ha estat graciosament encastat.

(*) Encastat: Adherir íntimament una cosa a una altra.

Enquesta on line sobre la situació laboral i professional dels periodistes que treballen a Internet

Informació digital a preu de saldo

La precarietat és el tret dominant a les empreses de la xarxa

PERFIL	Edat màxima	42 anys	EMPRESA	88 %	Compte aliè	
	Edat mínima	22 anys		12 %	Compte propi	
	70 %	Menys de 30 anys		TIPUS D'EMPRESA	64 %	Empresa privada
	53 %	Homes		18 %	Empresa pública	
	47 %	Dones		18 %	Diverses empreses	
DOMICILI	94 %	Llicenciats en ciències de la comunicació	PLURIOCCUPACIÓ	70 %	Treballa a una empresa	
	76 %	Barcelona	12 %	Treballa a dues empreses		
	12 %	Tarragona	6 %	Treballa a més de dues empreses		
	12 %	Altres (Catalunya, Espanya, estranger)	ANTIGUITAT LABORAL	6 %	Més de 6 anys	
	41 %	Mitjà de comunicació digital	35 %	Més de 3 anys		
TREBALL	18 %	Manteniment de webs alienes al periodisme	12 %	Més de 2 anys		
	12 %	Edició digital d'empreses de comunicació	12 %	Més d'un any		
	12 %	Genera continguts per a empreses de telecomunicació	35 %	Menys de 6 mesos		
	17 %	Altres	CONTRACTE	35 %	No té contracte laboral	
	70 %	Genera continguts	66 %	Estudiant en pràctiques o becari		
RESPONSABILITAT	53 %	Edita continguts	17 %	Contracte mercantil		
	47 %	Manteniment de directoris web o base de dades	17 %	Cap contracte		
	41 %	Retoc de fotografies	65 %	Contracte laboral		
	41 %	Moderació de fòrums o llistes de debat	55 %	Indefinit		
	35 %	Maquetació web	45 %	D'obra o servei		
	23 %	Direcció de projectes	SOU	25 %	Més de 1.200 euros bruts mensuals	
	12 %	Disseny gràfic avançat	43 %	Entre 900 i 1.200 euros bruts mensuals		
	6 %	Programació webs	19 %	Entre 600 i 900 euros bruts mensuals		
	41 %	Més de 8 hores diàries	13 %	Menys de 300 euros bruts mensuals		
	JORNADA	47 %	8 hores diàries			
6 %		4 hores diàries				
6 %		Altres				

F. D.

Les periodistes digitals consideren que els salaris baixos són un dels problemes més greus del col·lectiu, conjuntament amb el fet que pateixen els que treballen en grups multimèdia, les condicions laborals dels quals solen ser pitjors que les dels que ho fan en els mitjans que utilitzen altres suports per a la difusió de les informacions. Aquesta és una de les principals conclusions que es desprenen de l'enquesta feta en motiu de la Jornada Periodistes Digitals, Precarietat a la Xarxa, celebrada el 5 d'abril passat i que va ser organitzada conjuntament pel Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC) i el Grup de Periodistes Digitals (GPD).

Els resultats que se'n desprenen no es poden considerar definitius

perquè es tracta tan sols de l'anàlisi de les primeres enquestes contestades, però sí que revela una tendència i un punt de vista majoritari. Aquest mateix criteri també va quedar palès en les diverses intervencions fetes durant la jornada. Tant l'SPC com el GPD volem encoratjar el conjunt de periodistes que treballen en aquest sector a participar en la consulta. El qüestionari es pot trobar a la pàgina web del GPD (www.periodistesdigitals.org).

En el quadre superior podeu veure un resum detallat d'aquestes primeres respostes. L'enquesta es tanca amb una pregunta oberta sobre els problemes laborals i professionals més importants que els periodistes digitals creuen que hi ha al sector. Entre els primers, es destaca que la universitat no dona prou formació sobre el periodista digital. Aquest treballa pràcticament sem-

pre davant l'ordinador i en molts casos no se li permet sortir al carrer a cobrir les informacions, cosa que el fa dependre en excés dels tele-tips d'agència i del telèfon.

També es denota una preocupació pels possibles efectes en la salut per estar tot el dia treballant davant la pantalla. Un altre element que es constata és que sovint els periodistes digitals han de fer moltes tasques, algunes molt tècniques i poc relacionades amb la seva professió, que no estan reconegudes ni valorades en el seu contracte. També hi ha queixes pels buits que hi ha a la regulació dels drets d'autoria dels periodistes digitals a les empreses en què treballen.

Una altra reflexió és que els empresaris de mitjans tradicionals creuen que invertir en l'edició digital és perdre diners. Fan una política de mínims que perjudica princi-

palment els periodistes digitals, que no tenen prou recursos humans ni materials per fer la seva feina en bones condicions. També inquieta el comportament del mercat, ja que encara no es coneix prou bé quin tipus de producte poden oferir els periodistes digitals.

En relació amb les qüestions laborals, al marge de les descrites al començament, es denuncia que hi ha casos en què l'empresa es nega a negociar convenis. També es donen casos de contractació amb una categoria inferior a la que els pertocaria i d'abús dels contractes en pràctica, per tenir mà d'obra barata. Els periodistes digitals acostumen a fer més hores de jornada de les estipulades, sense cobrar per les hores extres. Finalment, es constata la poca estabilitat laboral, pel tipus de contractes que es fan i per la fragilitat de les empreses digitals.

7 de juny, dinar commemoratiu del X aniversari de l'SPC

El dia 7 de juny està previst fer un dinar per celebrar la constitució del Sindicat, els dies 19 i 20 de juny de 1993. Aquest dinar tindrà lloc a la casa de colònies Can Bosc, a Sant Iscle de Vallalta, en un acte que volem que es converteixi en una trobada festiva entre tots els que ajuden i han ajudat a fer que el Sindicat de Periodistes de Catalunya s'hagi convertit en un referent indispensable per a les empreses de comunicació. El dinar és obert a la possibilitat que els membres de l'SPC vinguin acompanyats de les seves famílies, ja que el recinte escollit ofereix moltes possibilitats perquè tothom s'ho pugui passar bé.

La Junta del Sindicat ha dissenyat diversos actes dels quals ja anireu rebent informació sigui a través del *Fil Directe* (en les seves versions digitals o en paper) o per comunicació directa. Tots els actes que organitza el Sindicat al llarg d'aquest any queden immersos dins les celebracions del X aniversari. El programa inicial ha hagut de ser modificat, ja que la guerra d'Iraq ha obligat a centrar part de la nostra activitat en els actes de protesta contra la invasió d'aquest país com en la denúncia de les greus manipulacions informatives que hi ha hagut.

Tot i això, la filosofia principal que emana d'aquest programa preveu la realització d'actes a totes les demarcacions del Sindicat, cosa que farem després de l'estiu. Amb anterioritat, i pocs dies abans de la celebració d'aquest dinar, s'haurà fet la presentació en societat del model de Mitjans Públics elaborat per la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP), del qual ja parlem en aquesta edició de *Fil Directe* (vegeu pàgina 5) i que serà presentat a tots els candidats a la presidència de la Generalitat en les eleccions de la tardor vinent.

Al marge dels actes a les demarcacions, en els quals es tractarà, entre d'altres temes, la precarietat laboral que hi ha en aquest sector, s'ha plantejat una taula rodona a Barcelona per a la tardor per debatre amb profunditat els reptes que té la professió pel que fa al dret de la ciutadania a rebre una informació plural i veraç i que els darrers esdeveniments, tant d'àmbit estatal com internacional, han posat en dubte.

L'educació en comunicació

PEDRO GÓMEZ

L'SPC, en la seva línia de treballar en favor del dret a la informació de la ciutadania, va començar fa ja alguns anys a documentar-se i treballar en el camp de l'educació en comunicació. Durant aquest període s'ha mantingut contacte amb diversos sindicats i organitzacions, amb la intenció d'estudiar com podem col·laborar en un tema que nosaltres entenem com a fonamental. Conjuntament amb el sindicat de l'ensenyament USTEC-STE's es va presentar un projecte de material didàctic a les III Jornades Tècniques del Projecte Educatiu de Ciutat 2002 que sota el títol *Comunicar i educar* tractava el tema dels mitjans de comunicació en l'entorn escolar.

Després d'això, a la Trobada 2003 *El futur de l'educació en comunicació*, organitzada per la revista digital *AulaMèdia*, es decideix impulsar la Taula per a l'Educació en Comunicació que actualment és el germen de la futura plataforma que vol integrar tots els actors implicats en l'educació en comunicació.

Ja fa molt de temps que els primers analistes van començar a parlar del concepte "societat de la informació". Ara ens hi trobem immersos de ple i, tot i que alguns opinen que gairebé ja estem a les acabades, no fa tant que se n'ha impulsat la promoció entre la ciutadania d'arreu del planeta. L'exemple més clar el tenim a la Cimera Internacional sobre la Societat de la Informació que, patrocinada per la UNESCO, tindrà lloc aquest any a Ginebra.

Potser aquest retard sigui la causa de molts dels vicis i degradacions que estan sofrint les nostres societats democràtiques. Un exemple clar és al sector de l'educació. Més enllà de les reaccions conjunturals contra la futura llei de qualitat, quan un es va endinsant en el món educatiu s'adona dels molts aspectes que necessiten una profunda reforma.

Segons Josep Maria Castells continuem educant els nostres joves per a un model de societat industrial ja obsolet, és a dir, no estem preparant individus per a la seva correcta adaptació a la societat en què els ha tocat viure, dels principals objectius de l'educació. En una

primera fase de la nostra vida les persones rebem els coneixements principalment de l'estudi i la família (i no necessàriament en aquest ordre) i en una següent fase la informació que rebem des dels mitjans de comunicació és la principal font de coneixements.

El professor José Juan González Encinar (catedràtic de dret constitucional de la Universitat d'Alcalá de Henares), traspassat l'estiu passat, en un article que publicàvem a la darrera edició de *Fil Directe*, explicava que "la democràcia val el que val el saber del poble que la sustenta; per contra, la oclocràcia (forma degenerativa natural de les democràcies) se sustenta en la ignorància o, per ser més precisos, en el sector més ignorant de la societat." Considerant que som un dels sectors implicats en la formació de la ciutadania hem de ser conscients de la nostra responsabilitat per garantir la bona salut de les nostres democràcies.

La societat de la informació paradoxalment ha comportat un procés de desinformació propiciat per la mercantilització de la informació, la concentració de mitjans, que és una de les prin-

cipals causes de l'aprofundiment en la societat del pensament únic, la precarietat laboral que provoca una precarietat professional i al revés, la falta de consciència global de la importància del dret a la informació. Una de les tasques de l'SPC, doncs, és ajudar els joves perquè aprenguin a descodificar els missatges que reben des dels mitjans de comunicació.

Un altre aspecte que cal tractar és la ceguesa de les autoritats educatives davant la realitat de l'educació en comunicació. Malgrat l'abundant literatura escrita sobre el tema, les administracions ja han assumit, encara que sigui de paraula, la importància d'aquest tema, però la realitat de les aules és una altra. L'educació en comunicació sobreviu únicament gràcies al voluntarisme d'alguns educadors. Cal pressionar les autoritats perquè posin els mitjans necessaris per corregir la situació.

Al mateix temps, s'ha d'exigir a les empreses periodístiques que es mullin. El desprestigi dels mitjans davant la societat també les afecta. La reacció de la ciutadania davant la qualitat de la informació rebuda sobre temes com el *Prestige* o la guerra a Iraq ha estat que la gent no accepta la manipulació. Contra aquesta xacra, hem de col·laborar periodistes, mestres i pares perquè s'estigui preparat per a una lectura crítica dels mitjans.

Presentats al Congrés dels Diputats els projectes de regulació de la professió

La lenta marxa a Corts de l'Estatut del periodista

El FOP s'ha reunit amb quasi tots els grups polítics

LLUÍS DIEZ

A la Convenció de Tarragona es va ratificar l'Estatut del periodista

ENRIC BASTARDES

A pesar que al Congrés dels Diputats en aquests moments no tenen altra cosa al cap que el conflicte bèl·lic d'Iraq, el 12 de febrer passat una comissió de representants del Fòrum d'Organitzacions de Periodistes (FOP), vam ser rebuts per la quasi totalitat dels grups parlamentaris per tal de revisar la manera de posar finalment en marxa les iniciatives legislatives de l'Estatut del periodista professional i la Llei de regulació laboral dels periodistes.

La rebuda per part de tothom va ser molt positiva quant a la disposició d'obrir una comissió parlamentària i el debat corresponent i, naturalment, sense garantir el resultat final, que dependrà, en gran mesura, de la bona disposició que tingui sobre les matèries, en definitiva, el grup de la majoria, l'únic que es va excusar de rebre la comissió del FOP.

Fins i tot vam concloure que en cas que el Partit Popular es negués a obrir la comissió parlamentària corresponent per a la discussió dels projectes elaborats, la resta de

grups de la cambra, des d'Izquierda Unida a Convergència i Unió, passant pel PSOE i per una bona part del grup mixt, estarien disposats a presentar les propostes al plenari, encara que només fos per deixar constància d'un primer precedent de l'entrada a les Corts Generals d'ambdues proposicions de llei.

El compromís adquirit per part de tots els interlocutors va ser que sigui quin sigui el procediment, aquest s'hauria de fer abans de les vacances parlamentàries d'estiu perquè després quedarà molt poc temps fins que es doni per acabada la legislatura, tenint en compte que el proper mes de març hi haurà noves eleccions generals.

Des de la visita fins avui encara no hem vist resultats als acords adquirits i l'ambient polític general ha pujat molts graus de crispació. Mals temps per consensuar projectes legislatius, i possiblement mals temps també per avançar en aprofundir els drets democràtics de la ciutadania, que és a allò que, en definitiva, aspira l'Estatut.

El Fòrum d'Organitzacions de Periodistes està format per la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP), el Col·legi de Periodistes de Catalunya, les agrupacions de periodistes de CCOO i UTG i la FAPE.

Estatut professional, ara més que mai

DARDO GÓMEZ *

Els darrers fets, que estan afectant en gran mesura l'estat de salut de la informació a Espanya, posen en relleu més que mai la necessitat de tenir un Estatut del periodista professional. És ja imprescindible tenir una regulació que doni suport a drets tan essencials per als informadors com l'accés a les fonts, un concepte de clàusula de consciència modern i l'existència de comitès de redacció que siguin eficaços en la seva missió.

Tot i això, i tot i que és important la visió de l'Estatut del periodista professional des d'aquest punt de vista, és molt més important si se'l visualitza des de la perspectiva del dret de la ciutadania a la informació. Des d'aquest punt es desmunten ràpidament els arguments de "corporativisme" o d'"atemptat" a la llibertat del periodista que adueixen unes veus interessades i a les quals escolten alguns companys ben intencionats, però molt poc informats.

És fonamental que tots tinguem clar que la informació no és propietat dels mitjans ni dels periodistes, sinó de la ciutadania; els uns i els altres som només transmissors i, per aquesta raó, és imprescindible que la societat sàpiga que les empreses i els periodistes estan compromesos amb la tasca de donar bona informació mitjançant un codi deontològic i que poden ser demandats pels propietaris de la informació si l'infringeixen. Tot això no atempta contra la llibertat de premsa ni contra la llibertat d'expressió ni afecta la interpretació subjectiva dels fets, senzillament ens força a no confondre la informació amb la interpretació ni a amagar-la, retallar-la o disfressar-la a la mida dels interessos del professional o de l'empresa.

La informació és un dret fonamental dels ciutadans com ho és la sanitat o l'educació, que no són propietat dels metges ni dels mestres, i tots dos col·lectius estan regulats en l'administració d'aquests béns.

Avui dia ja entenem tots que fa falta un nou model regulador dels mitjans públics que garanteixi la democràcia de la seva gestió, ja que pensem que aquests mitjans tenen l'obligació de donar informació veraç i plural. No hi ha cap raó per pensar que els mitjans de capital privat estan alliberats d'aquesta mateixa obligació. En cas contrari, aquest deliri neoliberal ens podria portar a suposar que qui aixeca edificis o pro-

dueix aliments amb capital privat té llibertat per vendre cases defectuoses o menjar contaminat.

L'argument passat de moda que "la millor llei és aquella que no existeix", que va ser defensat per molts ingenus a l'inici de la transició, o el desvari de continuar entenen el periodisme com una professió lliberal ens ha portat a l'actual situació: la manca d'armes dels periodistes per oposar-nos amb la llei a la mà al sentit de l'aventura o a la imprudència temerària de moltes empreses en el tractament de la informació.

La manca d'un marc regulador específic de la nostra professió, tot i que no és l'únic element, és un dels determinants de l'actual situació de precarietat dels treballadors de la informació. Així ho han vist des de fa uns quants anys la immensa majoria de periodistes europeus que avui no entendrien l'exercici de la professió sense els estatuts que els protegeixen o les lleis que els asseguren la regulació de la professió. Ningú no ha sentit dir a professionals notables com Indro Montanelli, José Saramago o Ignacio Ramonet, per citar-ne alguns del nostre entorn més proper, que les lleis de regulació de la professió dels seus països respectius han limitat la seva capacitat com a informants.

El fet d'arribar tard al panorama democràtic europeu s'hauria d'haver compensat a l'Estat espanyol amb una visió intel·ligent de les experiències democràtiques del nostre entorn; els periodistes no ho vam saber fer i ens vam deixar encisar per les sirenes que proclamaven una democràcia bucòlica on els llops mediàtics i les ovelles pasturaven junts. Ni el mateix Esop s'ho podia imaginar.

Ara s'ha de recuperar el temps perdut i recobrar la dignitat professional davant una ciutadania que ens confon amb els interessos -sovint roïns- d'aquells que ens donen feina. Una prova que en el conjunt de les empreses no existeix bona voluntat per a la informació ens la dona l'exigu nombre d'empreses periodístiques que tenen comitè de redacció i la llarga lluita que es va haver d'emprendre per tal de constituir-ne alguns. Per això els professionals de la informació ho hem de tenir clar i atendre als fets que ens estan dient que l'Estatut del periodista professional és avui més necessari que mai.

* President del Sindicat de Periodistes de Catalunya

El I Congrés mostra la consolidació de l'SPM

L'objectiu prioritari serà la lluita contra la precarietat al sector

SPM

La Junta Executiva escollida al Congrés fent-se la foto de rigor

LUCAS FERNÁNDEZ

El 1r Congrés del Sindicat de Periodistes de Madrid (SPM), que va tenir lloc el 25 de gener passat a l'Ateneo, va suposar la renovació de la Junta Executiva, una embranzida per continuar lluitant contra la precarietat cada cop més gran de la professió i un nou plantejament intern que busca augmentar la participació dels militants en les tasques quotidianes de l'organització. A més, hi van participar convidats prestigiosos, el quals, com José Vidal-Beneyto, van exposar, amb una nota d'esperança, el llarg camí que encara queda per recórrer.

La nova executiva està basada en l'anterior, però és més reduïda i flexible. Com a secretari general es manté Manu Mediavilla (Grup Correo), mentre que el càrrec de vicesecretari general recau en Antonio Peiró (Radio Nacional de España). El nou secretari d'actes és Lucas Fernández (Servimedia) i el secretari d'administració i finances, Tino Tovar (Quator). A aquests quatre membres "amb càrrec" s'afegeixen quatre vocals que hauran de complir diferents tasques segons les necessitats específiques de cada moment: Elisa García (Colpisa), Agustín Yanel (*El Mundo*), Miguel Ángel Mota (fotoperiodista *freelance*) i Olga Robles (Quator).

Aquesta estructura de l'executiva està relacionada amb una nova organització interna de l'SPM, com ja va explicar Manu Mediavilla a la proposta de futur de la candidatura a la qual va fer costat la majoria dels afiliats. La Junta vol comptar des d'ara amb l'ajut d'alguns membres del Sindicat per portar a terme projectes concrets i limitats en el temps; amb això s'evitaran compromisos massa dilatats, que troben més dificultats.

En el seu informe de futur, Mediavilla va insistir en la necessitat d'incrementar la presència del Sindicat a les empreses, i ha de començar per les eleccions sindicals previstes aquest any en nombrosos mitjans. La nova executiva també s'ha compromès a adreçar més activitats als militants.

El Congrés, que tenia com a lema *Per la dignitat de la professió*, va aprovar l'Informe de gestió dels primers quatre anys de vida de l'SPM i una reforma dels estatuts.

Conferències i resolucions

A part de l'organització interna, les conferències que van completar el

1r Congrés van despertar molt d'interès en els assistents, especialment la de José Vidal-Beneyto, a la qual van assistir al voltant de cent persones. El catedràtic de sociologia i estudis de la comunicació va demanar als periodistes que mantinguin la seva autonomia personal i laboral per fer front a la pressió dels grans grups mediàtics, i va denunciar l'escassa pluralitat informativa que hi ha a Espanya.

Per part seva, el vicepresident de l'Ateneo i ponent del Codi europeu de deontologia del periodisme, Manuel Nuñez Encabo, va defensar la vigència d'aquest text aprovat fa 10 anys pel Consell d'Europa i la necessitat d'aplicar-lo als mitjans públics i privats. A la sessió de la tarda, l'afiliat de l'SPM Francisco Escobar va exposar el seu cas: el Tribunal Constitucional li ha donat la raó després d'haver-se acollit a la clàusula de consciència per deixar el

Un dels objectius principals serà l'aconseguir representació sindical als comitès d'empresa

desaparegut diari *Ya* quan aquest diari va prendre un caire ultradretà sota el control d'Emilio Rodríguez Menéndez.

També va intervenir Enric Bastardes, secretari general de la Federació de Sindicats de Periodistes (FeSP), que va fer una explicació de l'evolució del sindicalisme professional al sector en el conjunt de l'Estat. Els representants de les altres quatre organitzacions membres de la FeSP (SPA andalús, SPC català, SPIB balear i SPIR de la Rioja) van participar igualment al Congrés de l'SPM.

A més, el Congrés va aprovar tres resolucions relacionades amb l'actualitat. La primera rebutjava una possible guerra a Iraq, la qual lamentablement ha acabat fent-se realitat després de la invasió conjunta de britànics i nord-americans; la segona condemnava les desqualificacions per part del Partit Popular contra la plataforma gallega *Nunca Mais*, i la tercera denunciava la prohibició de la direcció d'*El Mundo* a un afiliat de l'SPM de participar en una tertúlia de televisió per haver criticat l'actitud de l'empresa durant la vaga general del 20 de juny de l'any passat.

El per què d'una campanya que mostra que alguna cosa s'està movent

Okupem les ones

"Com és possible" és una iniciativa per denunciar "l'opacitat" al panorama comunicatiu català i per buscar un espai propi

CAMPANYA "COM ÉS POSSIBLE"

Per què contra la COM? Què us ha fet? I per què no contra Catalunya Ràdio? són les preguntes més freqüents que ens han fet a la gent de la campanya "COM és possible?" durant els dos anys i mig que hem estat fent de corcò a la direcció de COM Ràdio, al Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) i a tothom que ens volgués escoltar a seminaris i congressos especialitzats. Amb aquest article pretenem explicar-ho un cop més, així com informar sobre què queda de la campanya i sobre les noves iniciatives que s'estan sumant des dels moviments socials per incidir en l'opac panorama comunicatiu català. Ja no volem la COM. En vistes de la impossibilitat d'accedir a una franja de programació a la ràdio pública de Barcelona, els moviments socials ara volem una ràdio per a nosaltres. I una tele. El 5 d'abril passat vam començar a muntar-ho.

No és que des dels moviments socials ja no vulguem accedir a la

COM, és que considerem esgotades totes les vies possibles per obtenir un mínim intent de col·laboració dels organismes competents. Els partits responsables de la gestió de COM Ràdio, així com la direcció de l'emissora i el CAC han deixat clar en reiterades ocasions que no mouran un dit perquè la societat civil organitzada tingui més accés als mitjans de comunicació públics municipals.

La campanya "COM és possible?" demanava a COM Ràdio una franja diària per als moviments socials en la seva programació. Atenent l'actual nivell de desinformació des dels *mass media* en relació amb la realitat dels moviments socials i, sobre-

Hem vist que hi ha gent que entén la cosa pública com a pròpia dels encarregats de gestionar-la

tot, atenent el caràcter de ràdio pública i municipal de COM Ràdio, gent dels moviments socials vam creure oportú i interessant fer aquesta demanda.

La iniciativa va tenir el suport de més de 200 col·lectius socials de Barcelona i rodalia. Estem parlant de pràcticament la totalitat del teixit associatiu de la ciutat que, en aquests darrers anys, viu un moment molt ric i prolífer d'activisme i conscienciament, com bé han demostrat les darreres macromobilitzacions antiglobalització o contra la guerra, així com altres lluites més locals, contra l'especulació, per exemple.

Així, si s'ha començat per demanar a COM Ràdio aquest espai no és perquè sigui menys plural que altres emissores públiques, sinó perquè la llei està de la nostra part. La normativa de ràdios municipals recull que "cal facilitar l'accés al mitjà a aquelles entitats i institucions no lucratives que estiguin domiciliades a la zona de servei de l'emissora" (art. 2, C, del Decret llei 263/1990). Per això, la campanya "COM és possi-

ble?" va arrencar amb esperit força positiu i confiant que els responsables de l'emissora i els organismes competents veurien del tot oportuna la nostra reivindicació. Pensàvem, a més, que periodísticament interessaria una proposta que permet experimentat noves formes i noves vies en un moment d'anquilosament imaginatiu com l'actual. Però quina va ser la nostra sorpresa quan vam trobar menyspreu i un reiterat "no" rotund per part del PSC, IC i ERC, així com dels directius de COM Ràdio i també del CAC.

Hem copsat que molts d'ells entenen la cosa pública com a pròpia dels encarregats de gestionar-la. Des de la campanya "COM és possible?" hem deixat molts esforços i moltes energies per obtenir alguna cosa més que aquesta trista evidència. Ara, decidim conduir les nostres energies cap a noves vies d'experimentació i d'actuació que puguin ser més productives.

No volem dir amb això que llenquem la tovallola. En relació amb COM Ràdio i els qui la gestionen queden

diferents processos oberts: hi ha una demanda presentada al síndic de greuges, una a l'Oficina per a la No-discriminació, i se'n presentarà una altra al CAC. A més, una associació d'advocats està estudiant la via contenciosa administrativa.

I a partir d'ara, què més fem? Si els qui fem política activa dia a dia als carrers, les universitats, els casals i les places de la ciutat, no podem tenir un espai a la ràdio pública i municipal, que paguem entre tots i totes i que a la vegada es permet irregularitats com emetre en cadena i difondre un contingut generalista, crearem una emissora de ràdio pròpia. No és tan difícil tècnicament i aviat hi haurà repartiment de llicències (tot i que ningú diu que hagi de ser necessària cap llicència per emetre...).

Les administracions tenen ara l'oportunitat d'establir llicències per a la modalitat associativa (com a França i molts altres països). Activistes del sector audiovisual han aportat la idea de crear igualment una tele local per als moviments socials. En aquest sentit, hi ha diferents projectes perfilats, alguns inspirats en altres que han triomfat fora de l'Estat espanyol.

Per engegar la nova campanya, per parlar de la tele i la ràdio de la gent, us convidem a participar, en coordinació amb altres col·lectius, en els nous projectes de comunicació que estem impulsant. Si no ho intentem, no ho aconseguirem. De qui són les ones? El contacte amb la nova campanya per una tele i una ràdio dels moviments es pot fer a través de l'adreça electrònica mitjanspropis@moviments.net.

Una altra manera d'informar és possible als Estats Units

El periodisme crític a Amèrica del Nord centra les jornades sobre la llibertat d'expressió

ELENA TARIFA

Hi ha periodisme crític als Estats Units després de l'11-S? Sembla que sí, encara que és minoritari i es troba amb dificultats per fer sentir la seva veu. Això ho vam poder comprovar els darrers 5 i 6 de maig al Macba amb la celebració de les IV Jornades per la Llibertat d'Informació al Món, organitzades per la Coordinadora per la Llibertat d'Expressió i que aquest any tenien com a tema el periodisme crític als EUA. Els nou periodistes que van participar-hi, de procedència geogràfica i professionals diversa, van coincidir, però, a criticar la situació dels mitjans generalistes als EUA que, segons van dir, s'han unit en un "acte patriòtic de cohesió amb el govern" després de l'11-S, tractant de silenciar qualsevol dissidència.

Tot i això, el periodistes participants van donar bona mostra del seu compromís com a periodistes crítics amb el sistema; per exemple, Greg Ruggiero, editor literari a Nova York, treballa per l'accés democràtic de la ciutadania a les ones radiofòniques, tot promovent la lliure creació de ràdios comunitàries on participen els col·lectius més discriminats. Michael Eisenmenger, productor de TV també a la ciutat dels gratacles, ha creat la ONG Media Jumpstar, dedicada a donar suport a altres associacions o veus alternatives en les seves necessitats mediàtiques.

Tampoc van faltar representants del periodisme a la xarxa, com Tai Moses, de la revista *Alter.net*, en un moment on Internet s'ha configurat com un suport clau i ple de possibilitats per als mitjans alternatius, tot i que es troben

JÚLIA LÓPEZ

Un dels debats de les darreres Jornades sobre la Llibertat de Premsa al Món

amb moltes dificultats, com ara la falta de finançament, el control de l'FBI i fins i tot la persecució física d'alguns dels seus activistes. Precisament de la persecució patida en la seva pell va parlar Sheri Herndon, una de les fundadores el 1999 d'Indymedia durant les protestes a Seattle. Aquest mitjà, on tothom és lliure d'explicar coses i no existeix una jerarquia, informa de temes que no apareixen als grans mitjans i compta amb 80 centres arreu del món.

Un dels periodistes participants més actius

en la lluita contra la desinformació i la manipulació informativa als EUA va ser Robert Jensen, professor de dret de la comunicació a la Universitat de Texas, a Austin, que va qualificar la situació al seu país de "greu crisi moral i intel·lectual" i va denunciar la desinformació de la major part dels ciutadans dels EUA que, d'altra banda, no vol realment saber què és el que passa.

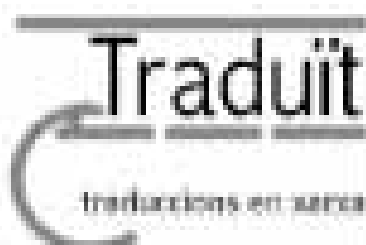
Altres participants van ser Jonathan Schell, redactor a *The Nation* i *The New Yorker*, entre

d'altres, i un dels periodistes més prominents als EUA sobre política nacional i internacional dels darrers 25 anys; Terry Gibbs, directora de *NACLA Report on the Americas*, una de les publicacions en anglès sobre Amèrica Llatina més llegides dels EUA i Reese Erlich, periodista freelance des de fa 35 anys a la ràdio i televisió i autor del llibre *Target Iraq: What the News Media Didn't Tell You*. Tot plegat una oportunitat única per tenir informació de primera mà de la situació dels periodistes als EUA i dels mitjans crítics amb el sistema a un país del qual també nosaltres tenim molt sovint una visió esbiaixada pels nostres mitjans.

Les Jornades també van comptar amb la presència d'una representant dels *mainstreaming media* als EUA, Tina Rosenberg, editoria internacional del *New York Times* i premi Pulitzer el 1996 pel llibre *The haunted land: facing Europe's ghosts after comunism*, sobre la situació de l'Europa de l'Est postsoviètica. Rosenberg va aplaudir la posició del seu diari contrària a la guerra, al mateix temps que va denunciar el paper dels mitjans generalistes nord-americans, sobretot la televisió, en generar opinió a favor de la guerra ja que els va ser difícil resistir-se a ser part de l'aparell propagandístic del govern. Aquesta periodista, que tracta en els seus editorials temes que habitualment no surten, com la sida o la situació de la població a Llatinoamèrica, va coincidir amb els seus companys a descriure l'autocensura que s'autoimposen els periodistes al seu país com un problema més greu que la censura imposada des de fora que, de fet, és molt més subtil del que un es pensa.

Traduit.com

Traduccions en xarxa
902 195 277
info@traduit.com

- Gestió àgil de grans projectes
- Serveis lingüístics
- Professionals nadius
- Tarifes molt competitives en anglès, català, castellà i portuguès (europeu i brasiler)
- Xinès

Navegant per Internet

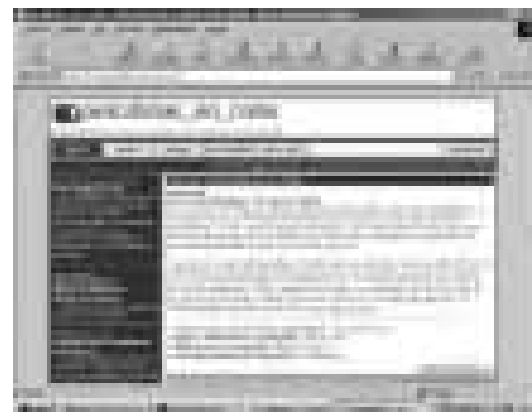
Webs per passar l'estona

F. D.

Les pàgines web que suggerim en aquesta ocasió són algunes de les que ens han proposat diverses persones que han vist l'espai que dediquem a resseguir per Internet allò que pugui ser interessant per al nostre col·lectiu. Estem satisfets que això comenci a ser una mica cosa de tots i esperem que aquesta col·laboració no només es mantingui sinó que, amb el temps, es vagi incrementant. Confiem que entrar en aquestes adreces que detallem us pugui interessar i, insistim, que ens ajudeu a fer d'aquesta pàgina una cita obligada per a tots els que busquen plataformes comunicatives noves. Us demanem que ens envieu l'enllaç de totes les webs que us semblin interessants a l'adreça electrònica del sindicat (spc@sindicat.org), fent constar que es tracta d'una proposta per al *Fil Directe*.

www.periodistasencoma.com

És un espai de trobada de periodistes interessats en qüestions professionals. Els seus objectius són crear una comunitat de periodistes digitals i la

investigació sobre la informació digital, els seus problemes i els seus avenços. Es tracta d'una proposta elaborada i dissenyada per un company periodista navarrès. Us recomanem molt especialment una visita per aquest web.

www.periodistesdigitals.org

És la pàgina web del Grup de Periodistes Digitals (GPD). Aquesta associació va renéixer fa pocs mesos i ho ha fet amb una empenta notòria. El GPD, conjuntament amb l'SPC, va organitzar una jornada de debat sobre la situació dels periodis-

tes que treballen a Internet i que va tenir lloc el mes d'abril passat. En aquesta web hi trobareu àmplia referència del que es va discutir, de les conclusions que es van adoptar, així com una enquesta destinada als informadors que treballen a Internet per tal de poder fer una radiografia del sector al més exacta possible. Als que feu informació digital, si encara no heu respost l'enquesta, un demanem fervorosament que ho feu.

Aquesta pàgina s'ha convertit ja en una referència entre el col·lectiu internauta no només de Catalunya sinó del conjunt de l'Estat espanyol i fins i tot d'altres llocs on hi ha gent de parla cas-

tellana. És doncs, també, un termòmetre per saber què passa comunicativament parlant en altres llocs del planeta.

www.ips-dc.org

És la pàgina web de The Institute for Policy Studies (IPS), una entitat que des de 1963 treballa amb els moviments socials per construir polítiques viables i sostenibles per promoure la democràcia, la justícia, els drets humans i la diversitat. L'IPS ha jugat un paper clau en el des-

envolupament dels drets civils, dels moviments antigüerra des dels anys 60, del feminista i de l'ecologista.

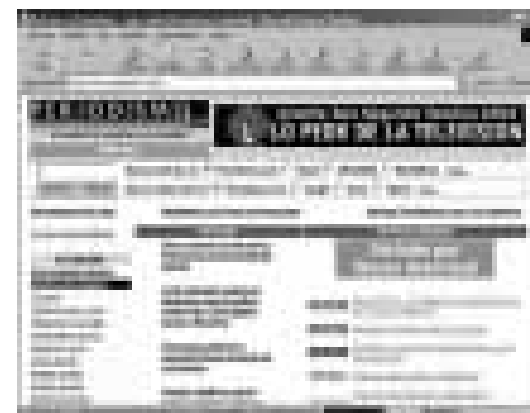
Des del moment en què la guerra d'Iraq va aparèixer com una amenaça real va publicar diversos articles sobre aquest conflicte d'un interès més que considerable i molts d'ells encara es poden consultar. És una web a tenir en compte quan es busquen punts de vista sobre els diferents aspectes polítics i socials de la realitat internacional.

www.e-noticies.com

Aquesta pàgina web, de la qual és responsable el

periodista Xavier Rius, és un oblit de la darrera edició de *Fil Directe*, en la qual detallàvem diverses iniciatives d'informació en línia existents a Catalunya i que, per error, a darrera hora es va quedar al calaix. És una pàgina prou coneguda pels professionals de la informació catalans i volem deixar constància del valor que té com a iniciativa personal que, partint de zero, ha acon-

seguit situar-se com una de les ofertes informatives a Internet més consultades a Catalunya.

www.periodismo.com

És un portal de notícies en espanyol que s'elabora des d'Argentina. Tot i que està centrat en l'actualitat d'aquell país, és una pàgina que pot ser

útil en un moment determinat per seguir l'actualitat més immediata. Presta molta atenció a l'actualitat en el món de la comunicació.

www.sostenibles.net

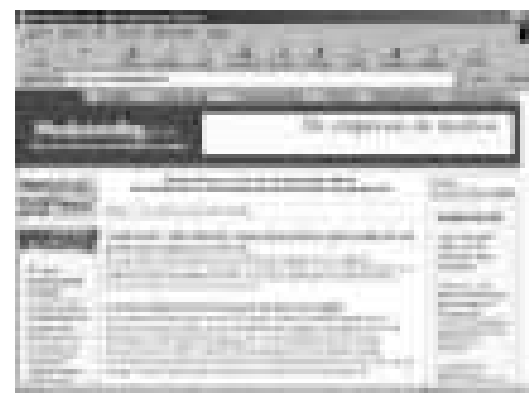
És un espai d'intercanvi d'experiències i reflexió sobre la viabilitat de projectes activistes, socials, sense ànim de lucre i el manteniment de les per-

sones que hi treballen. Hi ha un apartat destinat a informació i mitjans de comunicació

www.ojr.org

És una pàgina web nord-americana que correspon a l'Online Journalism Review elaborada des de la Facultat de Comunicació de la Universitat del Sud de Califòrnia. Es tracta d'una de les revistes en

línia de referència sobre periodisme digital. Darrerament ha dedicat un reportatge sobre la situació dels mitjans digitals a Espanya, en línies generals força correcte, tot i algunes imprecisions que s'hi poden trobar.

www.mediabriefing.com

És un diari electrònic sobre les tendències i l'actualitat als mitjans. Fa una especial atenció a la polèmica pel pagament de continguts als mitjans digitals, i dona dades sobre les diverses maneres en què s'està plantejant aquesta qüestió.

Actualitzacions i nous serveis de l'SPC

REFERENCE. Fotografia en blanc i negre, Sant Gil, 17, 08001 Barcelona (tel. 934 425 469) ofereix un descompte del 10 % a tots els afiliats que presentin el carnet de l'SPC.

INSTITUTO DE OFTALMOLOGÍA CASTANERA

El preu de la primera visita és de 115 €. Inclou totes les exploracions. En cas d'operació, és gratuïta. Per a la cirurgia LASIK, la tarifa és de 2.289 € als dos ulls; per als afiliats a l'SPC és de 1.800 €. Aquesta tarifa inclou les proves preoperatoris i els controls postoperatoris fins a l'alta als tres mesos.

En aquest centre es practiquen totes les especialitats oftalmològiques: cataractes, glaucoma, retina, trasplantaments de còrnia... Per a més informació, cal posar-se en contacte amb Carlos Ríos (tel. 932 173 704 o crios@institutocastanera.com).

ADESLAS SEGUROS DE SALUD Actualització dels preus:

Tram	Home	Dona
0-4	34,85 €	33,82 €
5-19	30,63 €	30,77 €
20-44	31,95 €	41,09 €
45-54	44,78 €	47,02 €
55-59	47,28 €	47,64 €
60-64	72,94 €	69,58 €

POSADA RURAL EL PADRÓN

A la costa occidental de Cantàbria, situada a Puebla de Mar, prop de Santillana, de Suances i a 20 km de la ciutat de Santander. Ha canviat el número de telèfon: senyora Teresa Rumoroso, 942 845 198, mòbil 650 378 817. Manté el preu de 45 € l'habitació doble amb esmorzar.

MELIÀVIJES

Envia els bitllets d'avió al domicili particular o a la feina. Té ofertes molt interessants, vacances, caps de setmana i vols econòmics. Canvia el número de telèfon. Al 936 002 981 atén la Sra. Mar, i al 936 002 939 atén la Sra. Mònica.

ALQUIMIA SPA

Al carrer de Pau Claris, 104, Barcelona (tel. 933 027 423). Ofereix productes de bellesa, facials, corporals, olis essencials i olis corporals amb un 40 % de descompte i tractaments en cabina, facials i corporals: massatges, spa, etc. amb un 20 % de descompte per als afiliats de l'SPC. És un descompte personal i cal mostrar el carnet del sindicat.

PLA DE PENSIONES

Si us decidiu a adoptar el pla de pensions que ofereix Caixa Catalunya, poseu-vos en contacte amb César Sánchez, al número de telèfon 934 848 186, al mòbil 629 777 174 o al número de fax 934 848 822. L'adreça de correu electrònic és cesar.sanchez@caixacatalunya.es

Qualsevol problema que es presenti en sol·licitar un servei o els dubtes i suggeriments que puguem tenir, no dubteu a comunicar-ho a la secretaria de l'SPC, sigui per telèfon (934 127 763) o per correu electrònic (spc@sindicat.org).

FIL DIRECTE

És una publicació trimestral que edita el SINDICAT DE PERIODISTES DE CATALUNYA (SPC)

Sindicat de Periodistes de Catalunya
Ronda Universitat, 20, 3er. 1ª
08007 Barcelona
Telèfon: 93 412 77 63 / Fax: 93 412 12 73
Adreça electrònica: spc@sindicat.org / Pàgina Web: www.sindicat.org
Dipòsit legal: GI-16294

FIL DIRECTE SPC

Sindicat de Periodistes de Catalunya

19-20 de juny de 1993, Congrés Constituent, Cobxeres de Sants

10
anys

7 de juny de 2003
Dinar commemoratiu
a Can Bosc,
Sant Iscle de Vallalta

cpc
Sindicat de
Periodistes de
Catalunya

*Primera força sindical a les
redaccions de Catalunya*